3. augusta 2024

Meditačný obsah č. 253

Keď sa záujemca s rozhodnosťou vydá v ústrety nejakému textu alebo duchovnému obsahu a nezaoberá sa ním len raz, ale dokonca opakovane dlhšiu dobu, nevyhnutne k nemu prúdia nové éterické sily, a tým aj prvé rozšírené skúsenosti. Čistá myšlienka, ktorá žije vo stvorení sveta, má vždy tú vlastnosť, že ide v ústrety k človeku. Je ako pól svetla a tepla bezprostredného zdieľajúceho sa žiarenia.

V duchovnom školení, a to rovnako už aj v začiatočníckych fázach, ako aj často po rokoch rutiny, sú motívy venovania sa duchovným obsahom veľmi zmiešané a z veľkej časti sú uchopené vlastnými nesolídnymi žiadosťami. Cvičiaci sa potom pozerá na meditačný obsah a chce ho spoznať z márnivej zvedavosti alebo sa ho možno zmocňuje z dôvodu zabezpečenia seba samého. No vychádzanie meditujúceho v ústrety k duchovnému obsahu predsa len nastáva, a tým v duši dochádza k hnutiam s prvými predpokladmi vstúpenia do vzťahu s ním. Dokonale čisté upriamenie sa k duchovným ideálom, s vytríbenými motívmi je dokonca aj pre pokročilých na ceste utópiou. Pomocou opakovanej pozornej práce na vytváraní vzťahu k meditačným vetám a pri reálnom zaoberaní sa nimi, sa motívy začínajú korigovať a pozvoľna sa privádzajú na čistejší stupeň.

V niektorých fázach sa upriamenie k meditácii darí ľahšie a cvičiaci sa cíti akoby automaticky okrídlený, aby preskúmal a vykonal koncentráciu alebo určitý druh ásany. No skoro vždy prichádzajú aj časy, kedy je len veľmi málo prirodzených hnacích síl a cvičiaci klesá naspäť do svojich telesných a existenčných problémov. Obzvlášť pri pokročilejšom priebehu musí nastať rozhodná disciplína pre toto upriamenie, lebo fázy únavy tela, v spojení s radosťou a nechuťou, so strachom a pochybnosťami niekedy útočia na vedomie s najväčším náporom a tiesňou.

Rudolf Steiner sa veľmi jasne vyjadruje o pôsobiacej sile venovania sa:

„O slobode človeka môžeme hovoriť, keď hovoríme o takom jeho konaní, ktoré je utvorené z jeho slobodného myslenia, kde človek prostredníctvom morálnej

sebavýchovy prichádza k tomu, že inštinkty, pudy, emócie, jeho temperament neovplyvňujú jeho konanie, ale iba samotná oddaná láska ku konaniu. V tejto oddanej láske ku konaniu sa môže rozvíjať to, čo vychádza z ideálnej sily čistého mravného myslenia. Toto je skutočné slobodné konanie. "

(Rudolf Steiner: Skutočnosť vyšších svetov, GA 79, s.128)

Keď Rudolf Steiner zdôrazňuje slová: „Oddaná láska ku konaniu", nemá na mysli pocity tela, ktoré sú poznačené sympatiou a radosťou, ale hovorí už o motivácii, ktorá je zvolená veľmi čisto a bez citovej iritácie. Bolo by skutočne nebezpečné, keby človek na oddanú lásku iba čakal a konal iba vtedy, keď je to dostatočne sprevádzané príjemnými pocitmi. Veľmi často je v živote dôležitá disciplína, aby sa konanie vyznačovalo rozumom a nevychádzalo z tela, bolo rozhodné, nezávislé od chuti, či nechuti.

Ďajšie poznámky:

Postoj Ardžunu, ktorý je popísaný v Bhagavad Gíte v 2. kapitole po 38. verš, veľmi zreteľne ukazuje, ako veľmi je potrebné vzpriamenie a seba-prekonanie prostredníctvom veľkej rozumnosti, zvolenej podľa duchovných kritérií. (V novom vydaní „Základy poznania Bhagavad Gíty, vydavateľstvo Stephana Wunderlicha, 2024, s.61-67)

meditácia č.252 < späť zoznam meditačných obsahov vpred > meditácia č. 254